

Вжглени опариха гърдитѣ му и той се спрѣ. Съ мжка се отби въ страни отъ пжтя, приближи до гривеста нива и седна до мекия ѝ златенъ брѣгъ. Лъхна го миризъ на узрѣло зърно. Отпусна се, дълбоко въздъхна и се простна на грѣбъ. Не можеше да поеме дъхъ отъ болки въ гърдитѣ.

Слънцето печеше. Като костенурка лазѣше изъ нивитѣ, така пукаха класоветѣ подъ стжпкитѣ му. Небето се губѣше надалече, закриваше съ тънка коприна родното село на чичо Стояна и гледаше съ яснитѣ очички на дечицата му. Не се сдържа, сълзи потекоха по загорѣлитѣ му страни и той затули очи съ ржце. Замисли се.

. . . Като че ли не е ималъ свой домъ. Ще стане рано, ще събуди жена си и заедно ще тръгнатъ къмъ нивата. Той ще върви напредъ, а тя следъ него, следъ неговитѣ едри стжпки. До късно ще жънатъ на нивата, после ще прекосятъ и хорскитѣ ниви, за да се нарадватъ на Божията благодать. Въ кжщи ще се завърнатъ късно. На вратника ще ги посрещнатъ децата, той ще се наведе, ще кукне, за да прегърне малкия Георги, а сърпа, що е на рамото му, ще се удари въ сърпа на жена му, която сжщо се е навѣла надъ детето, и ще звънни, отъ радостъ ще запѣе. После и щурчетата ще запѣятъ изъ кжщитѣ. . .

Пълниятъ блѣсъкъ на недалечното му минало погуби всѣка надежда за добри дни, и силитѣ му го напуснаха. Извърна се, като ранено животно и зарови лице въ горещата прѣстъ. Предъ очитѣ му потъмнѣ, мислитѣ му се разбъркаха и той заблъска глава въ земята. . . За що живѣе още? Ето година ще направи отъ като спи при добитъка. Кжде остана кжщата му? Кжде се изгубиха децата му? . . .